25/10/2018

Μουάνζας Ιερώνυμος: Το ιερότερο και δυσκολότερο έργο

/ Γνώμες

Χωρίς αμφιβολία, το κήρυγμα «τοῦ εὐαγγελίου τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Μαρκ. 1:14) αποτελεί την πεμπτουσία και τον λόγο υπάρξεως της ιεραποστολικής δραστηριότητας της Εκκλησίας του Χριστού στα έθνη. Αποτελεί τον άξονα, γύρω από τον οποίο οφείλουν να περιστρέφονται και να αναπτύσσονται όλες οι επιμέρους δράσεις και πρωτοβουλίες της Ιεραποστολής, προκειμένου να μπορούν να νοηματοδοτούνται και να αξιολογούνται όχι ως αυτοσκοπός αλλά ως εργαλεία και μόνο, που συντελούν και διευκολύνουν την συνάντηση των λαών με το λυτρωτικό μήνυμα του Ευαγγελίου.

Αν ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και οι μαθητές και απόστολοί Του λειτούργησαν και διακόνησαν πρωταρχικά και κύρια ως κήρυκες «του ευαγγελίου του Θεού», και περιέκλεισαν κάθε νόημα στην φράση, «πεπλήρωται ὁ καιρός καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ» (Μαρκ. 1:15), τότε, απαραίτητα και διαχρονικά, αυτό το ίδιο θα πρέπει να είναι το νόημα και η αφετηρία της διακονίας κάθε σύγχρονου αποστόλου–ιεραποστόλου μέσα στην Εκκλησία.

Οι απόστολοι κλήθηκαν «γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων» (Μαρκ. 1:17), και αυτή την αυτοσυνειδησία βλέπουμε να διατηρούν και να προασπίζονται μέχρι τέλους. Αυτός, εξάλλου, ήταν ο λόγος της εκλογής των επτά διακόνων, ώστε οι δώδεκα να μην αναγκάζονται «καταλείψαντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ διακονεῖν τραπέζαις» (Πράξεις 6:2), αλλά μάλλον εκείνοι απρόσκοπτα πλέον να προσκαρτερούν «τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου» (Πράξεις 6:5).

Αυτό είναι το ιερότερο και ταυτόχρονα το δυσκολότερο έργο, το οποίο ο Κύριος δεν εμπιστεύθηκε σε όλους, αλλά σε εκείνους που πληρούσαν τις προϋποθέσεις αυτής της διακονίας, και διέθεταν την αφοσίωση, την αγιοπνευματική εμπειρία και την κλήση της ιερουργίας του λόγου του Θεού.

Η ανάγκη της αλληλοσυμπλήρωσης και της ποικιλίας των χαρισμάτων στην Εκκλησία έκαναν τον Απόστολο Παύλο να χρησιμοποιήσει την εικόνα του ανθρωπίνου σώματος, προκειμένου να εξηγήσει στους αδελφούς του, πως όλοι

έχουν θέση και αρμοδιότητα διακονίας μέσα σ’ αυτήν και μπορούν να συντελέσουν στην εκπλήρωση της αποστολής Της, αρκεί να συνειδητοποιήσουν και να λειτουργήσουν στα πλαίσια της συγκεκριμένης προσωπικής τους κλίσης και κλήσης. «Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις… Μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις;…» (Α΄ Κορ. 12:28-30). Και συνεχίζει, «ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα…», για να καταδείξει μετά από λίγο πως κάθε χάρισμα μέσα στην Εκκλησία καθίσταται σημαντικό και απαραίτητο, εάν και εφ’ όσον επιτελείται από αγάπη και με αγάπη. (Α΄Κορ. 13:1 κ.ε.).

Επομένως, η έμπνευση και η καθοδήγηση των σύγχρονων αποστόλων–ιεραποστόλων του Κυρίου μας θα πρέπει να αντλείται από τις παραπάνω αξιωματικές θέσεις, που ο Ίδιος έθεσε μέσα στην Νέα Διαθήκη Του.

Ας έρθουμε όμως τώρα στην αφρικανική πραγματικότητα, για να ψηλαφίσουμε τις προκλήσεις και τα προβλήματα. Η κλήση μας και η αποστολή μας είναι να κηρύξουμε την έλευση της Βασιλείας του Θεού στο πρόσωπο του Υιού Του, και τη σωτηρία και απολύτρωση του ανθρώπου μέσα από το σχέδιο της Θείας Οικονομίας Του. Σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη που ο Θεός θα στείλει κοντά μας, στα χωριά και στις πόλεις, στα χωράφια, στους δρόμους, στην έρημο. Να μεταλαμπαδεύσουμε την εκκλησιαστική εμπειρία αιώνων και να βοηθήσουμε να κατανοηθεί και να βιωθεί ως η μόνη ασφαλής και βεβαία οδός της σωτηρίας.

Στην Αφρική, επειδή το πρόβλημα της καθημερινής επιβίωσης των ανθρώπων ορθώνεται τραγικό και απελπιστικά πιεστικό, και δεν υπάρχει τέλος σ’ αυτό, η πρόκληση είναι οδυνηρή. Η ανάγκη οδηγεί στη διακονία των τραπεζιών (με την ευρύτερη έννοια), και η καθημερινή διαπάλη ανάμεσα στην ανάγκη και την ιερουργία του λόγου διχάζει τον απόστολο-ιεραπόστολο και διαπερνά την καρδιά του σαν δίκοπη μάχαιρα.

Ο ίδιος γνωρίζει καλά τι ακριβώς έχουν περισσότερο ανάγκη οι υπάρξεις που έχει μπροστά του, αλλά εκείνες όχι! Ζητούν -και εύλογα- τα επίγεια, τα πιεστικά. Εκείνος κλήθηκε να τους χορτάσει με τα αιώνια, τα απαραίτητα. Πώς θα μπορέσει να το κάνει χωρίς τη συμπαράσταση και τη βοήθεια των διακόνων των άλλων χαρισμάτων; Αυτό είναι λοιπόν και το δράμα του.

Η ανωριμότητα των ανθρώπων και η ανεπάρκεια των χαρισμάτων καταντούν το ιερότερο και δυσκολότερο έργο, την μαρτυρία «περί του λόγου της ζωής» (Α΄ Ιωάν. 1:1), πολλές φορές να έρχεται τελευταίο, ή να παραδίνεται αναγκαστικά στα

χέρια ανθρώπων καλών αλλά άπειρων εκκλησιαστικά και πνευματικά!

Ευχώμεθα υπέρ αλλήλων, αδελφοί.

† Ο Μουάνζας Ιερώνυμος

Πηγή: ierapostoles.gr 25 Οκτωβρίου 2018